

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2014 roku

sprawy przeciwko K. S. córce S. i K. z domu G.

urodzonej (...) w N.

obwinionej o to, że

w dniu 17 stycznia 2013 r. około godz. 06:59 we W. kierując samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...) wykonując manewr cofania z wyznaczonego miejsca parkingowego usytuowanego wzdłuż ul. M. C. S. na wysokości bramy nr 55-61 nie zachowała szczególnej ostrożności, nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego zderzyła się z kierującym samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...), który jadąc jezdnią ul. M. C. S. od strony ul. C. K. N. po wykonaniu manewru skrętu w prawo, zatrzymał się z przyczyn wynikłych w ruchu drogowym na drodze dojazdowej na parking wewnętrzny oczekując na otwarcie bramy. Czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 23 pkt 3 ust. 1 prd

I. uznaje obwinioną **K. S.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 23 pkt 3 ust. 1 prd i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości **100 (stu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpz w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 917,46 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2013 roku, na ulicy (...) we W., na wjeździe do podwórza budynku nr (...), doszło do kolizji drogowej, podczas której kierująca samochodem marki V. (...) nr rej. (...) K. S., wykonując manewr cofania, uderzyła tyłem pojazdu w lewy przedni błotnik samochodu marki S. (...) nr rej. (...), kierowanego przez A. S.. Kierujący tym pojazdem zatrzymał go przed kolizją, przed zamkniętą bramą wjazdową na teren posesji. W tym momencie został uderzony przez cofający samochód obwinionej.

Do zdarzenia doszło około godziny 7.00, w miejscu oświetlonym, w dobrych warunkach atmosferycznych.

dowód:

zeznania świadka M. A. k. 42akt;

zeznania świadka M. W. k.42akt;

zeznania A. S. k.42-43 akt;

notatka urzędowa k.3 akt;

zapis kamery z samochodu k.17 akt;

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków k. 49-54akt;

zeznania biegłego T. I. k. 62-63akt.

K. S. nie była karana sędownie za popełnienie przestępstwa (wielokrotnie karana za wykroczenia drogowe)

dowód: karta karna k. 15akt.

K. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdziła fakt przebywania w czasie i miejscu, w którym doszło do kolizji pojazdów, podnosząc jednak, że chcąc wjechać na miejsce postojowe, które znajdowało się przy wjeździe do podwórza, nie uderzyła – cofając pojazdem -w samochód marki S.. Wskazała, że samochodu tego nie widziała, jest on czarny, a do zdarzenia doszło, gdy było ciemno.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej. W istocie odesłanie do zapisu z kamery usytuowanej w samochodzie A. S. powinno wystarczyć za uzasadnienie tego stanowiska. W sposób oczywisty zapis ten potwierdza zasadność stawianego obwinionej zarzutu. Fakt, iż nie przyjmuje ona do wiadomości, tak obiektywnego źródła dowodowego, jak również buduje teorie, co do fałszywych zeznań składanych przez naocznych świadków kolizji, nie oznacza, że Sąd ma się wykazać równie dużą dozą ignorancji w ocenie rzeczywistości i uniewinnić (jak wnosiła o to obwiniona) sprawczynię wykroczenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. S., M. A. i M. W., brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tych dowodów. W sposób zgodny ze sobą, jednolicie, opisali oni przebieg zdarzeń, akcentując fakt uderzenia przez cofający samochód obwinionej w samochód marki S.. Opisali zatem manewr obwinionej, który doprowadził do kolizji, jak również wskazali na zachowanie pokrzywdzonego, który przed uderzeniem w jego pojazd, zatrzymał go przed zamkniętą bramą wjazdową na teren posesji. Zeznania tych świadków nie zawierają żadnej sprzeczności i tworzą jednolitą całość.

Z tego względu Sąd dał im wiarę w całości.

Na wiarygodność ich zeznań nie miał żadnego wpływu fakt, że M. A. i M. W., to pracownicy A. S.. Okoliczność ta nie przekreśla bowiem ich prawości i prawdomówności, Wynikiem tego jest obiektywnie opisany przez nich przebieg zdarzeń, którego byli świadkami, nie dopuszczający do tego, by sprawczyni wykroczenia (K. S.) uniknęła odpowiedzialności karnej. Zeznania tych świadków, jak również A. S., znajdują pełne odzwierciedlenie w opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków opracowanej na podstawie dokonanych analiz miejsca kolizji i zawartej w aktach dokumentacji, w tym zapisu z kamery usadowionej w samochodzie marki S.. Kategorycznie stwierdził on, że doszło do uderzenia środkową częścią tylnego zderzaka V. (...) w lewy przedni błotnik samochodu marki S.. Było to następstwem cofania przez obwinioną pojazdem, w czasie którego przejechała ona odległość ponad trzech metrów (do momentu kolizji). Szczegółowo wyjaśnił przy tym mechanizm powstałych uszkodzeń w samochodzie pokrzywdzonego oraz ich braku w pojeździe obwinionej. Wskazał zatem na różnice sztywności między materiałem zderzaka V., a błotnikiem samochodu marki S. (element delikatny i wrażliwy

ma boczne naciski). Odnosząc się do tego zagadnienia biegły stwierdził, że przy tak nieznacznych uszkodzeniach błotnika, zderzak samochodu obwinionej nie powinien nosić żadnych uszkodzeń (co miało miejsce). Potwierdził więc w swojej opinii wskazywane przez osobowe źródła dowodowe okoliczności zdarzenia.

Opinia biegłego jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności-nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia biegłego pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu.

Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

Z tego względu, wraz z osobowymi źródłami dowodowymi, stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie rekonstrukcji zdarzeń.

Zachowaniem swoim K. S. wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Kierując samochodem marki V. (...) nie zachowała bowiem szczególnej ostrożności wykonując manewr cofania z miejsca parkingowego usytuowanego wzdłuż ul. M.C. S., w wyniku czego zderzyła się z kierującym samochodem marki S., który zatrzymał pojazd na drodze dojazdowej na parking wewnętrzny przed zamkniętą bramą wjazdową. Tym samym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń drogowych na obszarze miasta, w tym popełnionych przez obwinioną, miejsce i czas jego popełnienia oraz niewielki stopień uszkodzeń w samochodzie marki S., to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając K. S. karę grzywny.

Jest ona współmierna do stopnia jej zawinienia, uwzględnia jej sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną ponownie skazana za wykroczenie drogowe, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również K. S. karygodność jej zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. w zw. z art. 627 kpk w zw. z art.119 k.p.w.